

3 Söndagen efter Trettondedagen

1 Årg. Ev. Matt.8:5-13.

I.N.J

I söndags slutade evangeliet med orden: *"Och Jesu lärjungar trodde på honom"*. Och idag, får vi en enkel och uppfriskande lektion i vad tro är. Något förvånande blir det *en romersk officer*, en i judarnas ögon suspekt figur, han tillhörde ju ockupationsmakten, som får bli vår lärare. Och bättre lärare kan vi nog inte få. Om honom säger ju Jesus: *"Sannerligen, inte hos någon i Israel har jag funnit en så stark tro"*. Officeren i evangeliet lär oss alltså vad en sann tro är!

ÄMNE: EN SANN TRO

I. En sann tro är Jesuscenterad.

Tro är alltså inte främst att *ha en uppfattning*, en åsikt – även om tron har ett bestämt innehåll – *"trosläran"*. När vi därför talar om tron, då är det inte ett *kvantitetsord* – utan ett *relationsord*. Lät det krångligt? Vad jag menar är detta: Tron är inte något som kan mätas eller vägas, något somliga har en halv deciliter av och andra flera liter. Nej, tron är något som uppstår i relationen till – eller enklare – i förhållande till Jesus. Det är innebörden när vi säger: Vi tror på Jesus – d.v.s. Jesus är trovärdig, vi litar på honom.

Vi ser det hos den romerske officeren. Det var till Jesus han kom med sitt bekymmer. Han visste inte mycket. Men Jesus förhörde honom inte på de tio budorden eller trosbekännelsen. Vi kan tycka hans tro var primitiv – han kom därför att hans tjänare låg där hemma förlamad. Vi kan tycka att där är något naivt över den. Han ifrågasätter ju inte Jesu makt att hjälpa – det skulle många i vår tid ha gjort. Han ropar inte: *"Upp till bevis, Jesus!"* Men – och det är viktigt - han kommer full av tillit – han drivs inte fram och tillbaka som en båt utan roder på stormigt hav – utan fullständigt övertygad kommer han. *"Jesus, jag vet att du kan. Säg bara ett ord!"* Och det är just denna förbluffande och enkla tilltro som gör Jesus så förvånad att han utbrister: *"Sannerligen, inte hos någon i Israel har jag funnit en så stark tro"*.

Tron är alltså *Jesuscentrerad*. Men – frågar du - varför just Jesus? Svar: Det finns något hos honom som är värt vår tilltro – något som man kanske inte omedelbart kan uttrycka – men det finns där – något som gör att jag förstår att han är något alldeles särskilt – någon jag med förtröstan kan komma till – någon som kan hjälpa mig – som kan ge mig det jag behöver – någon jag även själv behöver.

När man kommit honom närmare – lärt känna honom mer – vet man varför man kände det man kände – han är nämligen Herren med stort H, den som i sin person, sina ord och sina handlingar visar vem Gud är. Hade han inte varit det – hade han saknat dragningskraft – då hade han varit en som tillhört det förgångna. Men nu är han inte det. Han är den levande och uppståndne Herren, den som är hos oss nu.

Om vår tro skall ha ett verkligt fäste – om den skall bygga på säker grund och ha något fast att ankra vid – då måste vår tro vara liksom officerens – nämligen Jesuscentrerad. Utan Jesus blir vår tro en tro ut i tomma luften. Vi kristna tror inte på en tanke, en idé, inte ens en lära. Vi tror på *en konkret person* – mot honom riktar sig tron – han är trons föremål – den vi ankrar vid, så att vår levnads farkost inte far vind för våg på livets hav. Just därför att tron har sitt fäste hos Jesus, får den kraft. Endast då kan det sägas att det är en *”stark tro”*.

Vill du ha en sådan tro? Närma dig Jesus! Han är här! Kom till honom i enkel och uppriktig bön, lyssna till hans ord, kom dit han lovat möta dig – i gudstjänsten – i nattvardens bröd och vin. Det handlar om att lära känna Jesus, att umgås med honom. Då verkas förtroendet. När det gäller tron är man därför aldrig färdig. Precis som det står i en sång i lovsångshäftet: *”Att lära känna dig är min längtan”*.

II. En sann tro är ödmjuk, inte högmodig.

Ödmjukhet hör inte till vår tids dygder. Man skall tro på sig själv, kräva sin rätt, göra sig hörd, vara något, inte fläta benen eller stå med mössan i näven. Men utan ödmjukhet går man tomhänt från Jesus. Det lär oss den romerske officeren. Hade han trott stort om sig själv, hade han aldrig kommit till Jesus.

Och egentligen var det ju förnedrande – att han – en romersk officer – *måste komma ”bönevägen” till Jesus* – han tillhörde ju herrefolket – Jesus till de underkuvade. Han skulle ju ha kunnat komma som den överhetsperson han var, han kunde ha krävt Jesu hjälp, ja, befallt och tvingat honom att bota den sjuke pojken. Men så gör han inte. Istället säger han: *”Herre, jag är inte värd att du går in under mitt tak. Men säg bara ett ord, så blir pojken frisk”*.

Och det lär oss alla något viktigt om tron – den är ödmjuk – inte högmodig. Den vet att man inte har några rättigheter inför Gud, men är likafullt övertygad att Jesus har makt att hjälpa och vågar vädja till honom. Precis som rövaren på korset gjorde. Konstigt vore det ju annars. Kommer du till Jesus vad är det då du erkänner om honom och dig själv?

Jo, först att Jesus har något du saknar – men som du behöver: förlåtelse, frid, hopp, trygghet, tillförsikt – eller som i officerens fall: hjälp i en svår livssituation! Och sedan detta, att det är genom att be man får – inte genom att knyta näven mot himmelen, att gapa, gorma och gå an. Jesus är alltid Herren med stort H. Jag förblir alltid lärjungen, alltid bedjaren, alltid den som har anledning att falla på knä inför Jesus.

Att komma till Jesus ödmjukt - det handlar inte om att nedvärdera sig själv, utan att se sig själv sådan *man verkligen är*: en som saknar något, en som behöver något – en som måste be om något – en som måste ta emot av någon annan - med andra ord är beroende av någon som är mycket större än en själv.

Vi kan tycka illa om att vara i underläge – att vara beroende – att behöva be om saker. Och ändå är det just det som är innebörden i att tro – att vara beroende – att vara som ett barn. Och det – det är underbart – för det har löften med sig.

III. En sann tro är öppen för det underbara!

Det är om detta vi läser i evangeliet idag. Jesus säger: ”Gå. Du trodde och det skall ske”. Och, tillägger Matteus, ”i det ögonblicket blev pojken frisk”. Officerens fick alltså se de underbara ske. Men är det verkligen därför vi skall tro på Jesus – för att vi skall få se under? Säkert var det många som kom till Jesus av den anledningen, den gången han gick här nere – och många gör så även idag. Jesus skall liksom ”fixa till det”, så att livet blir så bra som möjligt – så att jag får det just som jag vill ha det – annars finns det väl ingen anledning att tro? Då blir tron något slags betalning – något man ger Jesus för att under skall ske. Och det – det har inget med den sanna tron att skaffa.

Den sanna tron börjar alltid med Jesus själv – i den insikten att man behöver honom. Så var det också för officeren. Läser vi hos evangelisten Lukas får vi mer fakta till hans biografi. Han tillhörde ”de gudfruktiga” – d.v.s. de icke-judar som kommit till tro på Israels Gud. Han hade byggt en synagoga åt judarna i staden. Och där, där hade han helt säkert hört Jesus predika. Han kände till kraften i Jesu ord. ”Säg bara ett ord” – sade han ju.

Just därför att han trodde sökte han sig så barnsligt, självklart till Jesus för att få hjälp. Och det är något helt annat det än att tro därför att Jesus gör under. Tro det skall vi – inte för undrens skull - utan för att bli frälsta, för att kunna leva som Guds barn, för att nå vår bestämmelse som är evigt liv i gemenskap med Gud i evigheten.

Tron sätter alltså inga gränser för vad Jesus kan göra – den binder inte hans händer – utan tvärtom den är öppen för att även det underbara kan ske! Och det gör

det ju också. Eller hur? Inte alltid – kanske högst sällan – sker under – men de sker, när Jesus vill och på det sätt som bäst är till gagn för hans rike. Många gånger då vi bett som den romerske officeren: ”*Herre, hjälp!*”, får vi precis det vi bad om. Ibland blir det bättre – ja långt bättre än vad vi kunnat ”*begära eller tänka*” (Ef. 3:20).

Ibland får vi vänta – kanske år efter år – men till sist kommer bönesvaret. Och de gånger det inte alls blir så som vi har tänkt, då tron liksom sätts på prov och vår tillit till Jesus visar sin rätta halt – då lär vi oss se, att de trots allt ligger något underbart i det också. Faktiskt! En vägrad bön – ett nej i ifrå från Herren är inte utan välsignelse. Glöm inte det! Det är ju det som är det underbara med tron – den visar tillit även då – för den vet ju till sist – att Jesus alltid vet bäst. Vore det inte så – varför skulle vi då tro på honom? Amen.

Psalmer: 253 v 1, 556, 258 v 4-7, 491 v 3-6